

RESSÒ DE LA PARAULA

Aliança (I)

Fa molts anys que vaig conèixer l'institut secular «Aliança de Jesús per Maria», fundat pel sacerdot diocesà Antonio Amundarain Garmendia a la fi del segle XIX. És un carisma centrat en Jesucrist i en Maria. La col·laboració amb aquest institut em va ajudar a aprofundir en l'espiritualitat de l'Aliança. Si bé la paraula «aliança» sembla que es referia, en primer lloc, al vincle que s'establia entre els membres que participaven del carisma, sens dubte aquesta manera de parlar no era aliena a la rica teologia i l'espiritualitat de l'Aliança en el sentit bíblic. És a dir, a l'Aliança que estableix Déu amb el seu Poble, a partir de la qual els membres d'aquest Poble se senten «aliats», en comunió els uns amb els altres i són cridats a crear llaços d'aliança en el món.

Aquesta intuïció ens sembla genial. Sobretot, perquè, si alguna cosa necessita aquest món nostre, i també la nostra mateixa Església, és l'establiment d'autèntics lligams d'aliances.

El més cridaner avui és l'amenaça que detecten els analistes de la realitat social en el sentit del creixement de la polarització, les tensions i els enfrontaments grupals i ideològics. Es refereixen sobretot a les lluites polítiques, encara que aquest fenomen no és aliè a molts altres àmbits de la convivència. Sembla que la millor defensa d'una idea és «fer-ho contra algú», ja que és el més eficaç, perquè t'identifiquin amb el grup que l'oient aprecia més, enfront d'un enemic suposadament comú... És el vell truc, que anomenàvem «crear un maniqueu», és a dir, di-

fondre la convicció, o el sentiment, respecte a una persona, un grup, la idea, que reuneix totes les maldats imaginables, objecte, per tant, de l'odi comú. Llavors el criteri propi, naturalment contrari, apareix nítid i plenament acceptable: d'aquest criteri propi vindran tots els remeis als nostres mals. Ho saben molt bé els estrategs polítics.

Ens fa por comprovar que aquest estil de convivència es contagia entre els fidels de la mateixa Església. Un comentarista de l'Evangeli de sant Mateu, P. Bonnard, a propòsit de Mt 9,36 («[Jesús] En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor») va tenir la genialitat de citar un text tremend de la Regla de la comunitat jueva de Qumran, contemporània de Jesús. Aquest text diu així: «Els levites maleiran tots els homes de la porció de Belial (= les multituds no essènies): maleït siguis tu en totes

les obres de la teva impietat!; que Déu faci de tu un objecte de terror per mitjà de tots els venjadors de la venjança» (Regla 2,4-5). Cal dir que aquesta era una comunitat retirada en el desert, que, vivint en intensa fraternitat interna, esperava el Messies, que naixeria d'aquell ascetisme compartit, aquella radicalitat de vida en el compliment de la Llei i l'oració...

La visió de Jesús sobre la multitud és ben diferent: neix de la seva compassió. En primer lloc, detecta el mal que sofreix la gent. En segon lloc, dona a entendre que aquest mal consisteix sobretot en la dispersió (cadascú «pel seu cantó», sobrevivint en la seva solitud). En tercer lloc, sense negar la responsabilitat d'aquells que sofreixen, apunta que aquest patiment és pel fet que no tenen pastor.

Cada vegada que el poble sofreix dispersió és perquè ha perdut la crida a estar junts, ha oblidat l'origen d'aquesta crida o els instruments que la mantenen viva, com ara no tenir un sol pastor. En efecte, ell, el pastor, neix de la gran Aliança que vincula el poble i el constitueix en unitat de germans per al Senyor: «Sereu el meu Poble» (Ex 19,6).

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció Podcast del Bisbe del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Les persones que estimem les volem tenir a prop. Quan s'allunya aquell que estimem en percebem el buit.

Aquests sentiments profunds que tan sovint experimentem ens fan notar la qualitat de l'amor. Així descobrim que som éssers per a estimar. No és perquè sí que Jesús ens va traspasar el seu manament més important, el de l'amor: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.»

Quan t'adones que tu estàs estimant però l'altre no és conscient que

No deixar-se estimar

te l'estimes es produeix un desacord. Així neix el sentiment més profund de desencís. Esperava que l'altre respongués al meu amor. S'obre així la gran ferida del desamor.

Avui m'agradaria aplicar aquest sentiment a Déu, el nostre Pare bo. I m'és molt fàcil imaginar quin patiment deu tenir el bon Déu quan els seus fills i filles no li corresponen el devessall d'amor que ell vessa sobre

nosaltres. No costa massa fer-se càrrec del disgust permanent que té aquest Déu Amor quan els seus fills no es deixen estimar.

Tinc molt gravat el gest d'un net rebutjant la cara d'una àvia que se li apropava a fer-li un petó. No puc oblidar el despit d'una filla que va deixar les claus de casa a sobre la taula del menjador i marxà de casa sense voler que la vagin a trobar. Allunyant-se

d'amagat sense voler ser estimada. Em continua ferint saber tot el que uns pares han fet perquè la seva filla reïxi amb els estudis i tingui uns valors justos i ètics i la resposta obtinguda per la filla oblidant la seva família, sense voler ni tan sols veure'ls.

No ha de ser l'alegria més gran del Pare Déu poder tornar a aplegar els fills i filles dispersos? I com difícil serà poder recuperar els fills que no es deixen estimar. I els que no volen tornar a casa.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

Alianza (I)

Hace muchos años conocí el instituto secular «Alianza de Jesús por María», fundado por el sacerdote diocesano Antonio Amundarain Garmendia a finales del siglo XIX. Es un carisma centrado en Jesucristo y en María. La colaboración con este instituto me ayudó a profundizar en la espiritualidad de la Alianza. Si bien la palabra «alianza» parece que se refería, en primer lugar, al vínculo que se establecía entre los miembros que participaban del carisma, sin duda esta forma de hablar no era ajena a la rica teología y la espiritualidad de la Alianza en el sentido bíblico. Es decir, a la Alianza que establece Dios con su Pueblo, a partir de la cual los miembros de este Pueblo se sienten «aliados», en comunión unos con otros y son llamados a crear lazos de alianza en el mundo.

Esta intuición nos parece genial. Sobre todo, porque, si algo necesita este mundo nuestro, Y también nuestra misma Iglesia, es el establecimiento de auténticos vínculos de alianzas.

Lo más llamativo hoy es la amenaza que detectan los analistas de la realidad social en el sentido del crecimiento de la polarización, las tensiones y los enfrentamientos grupales e ideológicos. Se refieren sobre todo a las luchas políticas, aunque este fenómeno no es ajeno a otros muchos ámbitos de la convivencia. Parece que la mejor defensa de una idea es «hacerlo contra alguien», porque es lo más eficaz para que te identifiquen con el grupo que el oyente aprecia más, frente a un enemigo supuestamente común... Es el viejo truco, que denominábamos «crear un maniqueo», es decir, difundir la convicción, o el sentimiento, respecto una persona, un grupo, la idea, que reúne todas las maldades imaginables, objeto por tanto, del odio común. Entonces el criterio propio, naturalmente contrario, aparece nítido y plenamente aceptable: de ese criterio propio vendrán todos los remedios a nuestros males. Lo saben muy bien los estrategas políticos.

Nos da miedo comprobar que este estilo de convivencia se contagia entre las filas de la misma Iglesia. Un comentarista del Evangelio de san Mateo, P. Bonnard, a propósito de Mt 9,36 («[Jesús] Viendo a la gente, sentía compasión, porque estaban angustiados y desvalidos como ovejas que no tienen pastor») tuvo la genialidad de citar un texto tremendo de la Regla de la comunidad judía de Qumrán, contemporánea de Jesús. Este texto dice así: «Los levitas maldecirán a todos los hombres de la porción de Belial (= las multitudes no esenias); ¡maldito seas tú en todas las obras de tu impiedad!; que Dios haga de ti un objeto de terror por medio de todos los vengadores de la venganza» (Regla 2,4-5). Hay que decir que ésta era una comunidad retirada en el desierto que, viviendo en gran fraternidad interna, esperaba al Mesías, que nacería de aquel ascetismo compartido, aquella radicalidad de vida en el cumplimiento de la Ley y la oración...

La visión de Jesús sobre la multitud es bien distinta: nace de su compasión. En primer lugar, detecta el mal que sufre la gente. En segundo lugar, da a entender que este mal consiste sobre todo en la dispersión (cada uno «a la suya» sobreviviendo en su soledad). En tercer lugar, sin negar la responsabilidad de los mismos que sufren, apunta que este sufrimiento es debido a que no tienen pastor.

Cada vez que el pueblo sufre dispersión es porque ha perdido la llamada a estar juntos, ha olvidado el origen de esta llamada o los instrumentos que la mantienen viva, como por ejemplo carecer de un solo pastor. En efecto, él, el pastor, nace de la gran Alianza que vincula al pueblo y lo constituye en unidad de hermanos para el Señor: «seréis mi Pueblo» (Éx 19,6).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Atenció integral a la salut

El dissabte 3 de juny, al matí, va tenir lloc al CaixaForum de Barcelona la **Jornada Formativa en Pastoral de la Salut** que organitza el **Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut** de la Conferència Episcopal Tarraconense (SIPS). Aquesta iniciativa va adreçada a voluntaris de la Pastoral de la Salut, agents d'atenció espiritual i religiosa dels hospitals i professionals de la salut en general, interessats en aquestes temàtiques.

En aquesta ocasió, les qüestions tractades van versar sobre l'espiritualitat i la salut; la soledat a la Bíblia; els recursos d'acompanyament en la soledat.

Després de la benvinguda i presentació, a càrrec de Mn. Joan Bajo, coordinador del SIPS, van començar les tres ponències formatives.

El doctor Fernando Trullols, metge especialista en Medicina Interna i Salut Laboral, a més de màster en Sexualitat humana i DEA en Filosofia, va exposar aquest tema: «L'espiritualitat i la salut: ser catòlic augmenta l'esperança de vida?». Encara que els estudis no poden arriscar-se a establir una relació de causa-efecte, sí que hi ha evidències de la relació entre aquests dos aspectes: la creença i la salut. El Dr. Trullols explicava que les idees tenen una base emocional, mentre que les teories tenen una base racional i, per altra part, confirmava que les creences són sentiments, però basats en una realitat, i que

tenen una força molt poderosa, capaç d'influir positivament en la salut, o en com vivim la malaltia, per tant, en una major qualitat de vida emocional.

«La soledat a la Bíblia» va ser la ponència de Mn. Joan-Ramon Marín, professor de Sagrada Escripura a la Facultat de Teologia de Catalunya. El punt inicial de la seva xerrada va ser el Gènesi,

concretament la cita: «Llavors el Senyor-Déu es digué: «No és bo que l'home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat» (Gn 2,18). A partir d'aquí va anar resseguint la vivència de la soledat, amb els seus diversos matisos, de diferents personatges, com ara Moisès, Elies, Jeremies... i altres del Nou Testament, com sant Pau i, evidentment, el mateix Jesús.

Jordi Ramon i Rizo, que és infermer especialista en salut mental a més de màster en Medicina xinesa, actualment prepara la tesi doctoral sobre el tema: «Envel·liment i fragilitat». La seva reflexió anava avalada per l'experiència de més de 10 anys treballant amb la soledat no desitjada que pateixen molts ciutadans i ha portat el resultat d'un estudi i projecte presentat a Cornellà de Llobregat per treballar de manera conjunta contra la soledat no desitjada. La conclusió fonamental és la necessitat d'un canvi de model de salut més humanitzat, que tracti els pacients i no les malalties.

Final de curs de Vida Creixent

Dimarts 6 de juny va tenir lloc la trobada de final de curs dels coordinadors de grups de Vida Creixent a la nostra diòcesi, l'ocasió perfecta per fer balanç i donar gràcies a Déu per aquest curs i, fins i tot, pel recorregut des del 2015 com a presència pròpia del moviment Vida Creixent al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Segons els seus estatuts, i després d'aquests 8 anys com a coordinador diocesà de Vida Creixent, Cristóbal Macías serà rellevat en aquest servei per al proper curs. El bisbe Agustí va compartir amb els coordinadors gran part de la reunió, amb el mateix to amable i agrait de sempre.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Avui volem recordar totes les persones amb discapacitat, especialment les qui sofreixen perquè viuen en situació de guerra o es troben amb una discapacitat a causa dels combats» (3 de desembre).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu ens introdueix en les situacions de tots els dies, en l'escolta del sofriment —el crit dels pobres, la violència, les injustícies que fereixen la societat i el planeta—, per a que no siguem cristians indiferents sinó laboriosos, creatius, profètics» (5 de desembre).

@Pontifex_es: «Posem la nostra confiança en el Senyor de l'univers, que ens estima immensament i sap que podem construir amb Ell una cosa meravellosa, eterna. Les vides dels sants ens ho mostren de la forma més bella» (7 de desembre).

@Pontifex_es: «La Mare de Déu és la «via» que Déu mateix s'ha preparat per a venir al món. Preguem junts encomanant a la seva intercessió l'esperança de salvació i de pau de tots els homes i dones del nostre temps» (8 de desembre).

Acte institucional i concert pels 10 anys de Càritas Diocesana

Al voltant de 300 persones es van aplegar el passat diumenge 4 de juny a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, per gaudir del darrer treball dels cors Isquione i Bitxac, «Deep peace».

Com ja hem informat en altres ocasions al *Full Dominical*, en aquest 2023 Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat celebra 10 anys de la seva creació, tot i que són molts més els anys en que Càritas ha acompanyat les persones en situació de vulnerabilitat a les comarques de l'Alt Penedès, Garraf, Baix Llobregat i sud de l'Anoia, fent part de Càritas Diocesana de Barcelona.

Emmarcat en els diversos actes de celebració que s'han previst per tot el territori, el passat diumenge 4 de juny es va celebrar l'acte institucional i un concert a càrrec dels cors Isquione i Bitxac, que va aplegar unes 300 persones a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

La part més institucional de l'acte va començar amb unes paraules del director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, el Sr. Ramon E. Carbonell, que va fer un petit repàs històric de la tasca de Càritas al territori de la diòcesi, més enllà dels 10 anys de la constitució formal de Càritas Diocesana.

«En la manera d'actuar de Càritas, la persona sempre és el centre, i aquesta lluita per trencar les

dinàmiques que deixen persones al marge s'ha de fer conjuntament amb administracions, ajuntaments i altres entitats», senyalava Ramon Carbonell. En representació d'aquesta realitat també van intervenir a l'acte el Sr. Ramon Zaballa, tinent d'alcalde i regidor de Drets socials en funcions de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès, i el Sr. Francesc Roig, president de Càritas Catalunya.

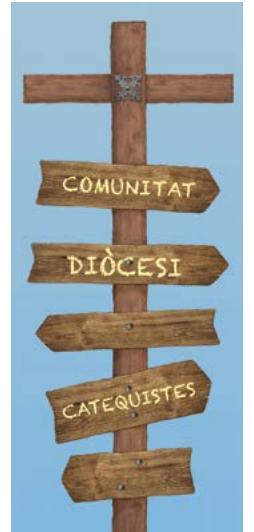
Va concloure aquesta primera part institucional de l'acte, el bisbe Agustí Cortés, que va recordar la tasca que realitza la institució, amb molt d'esperit evangèlic i sentit eclesial, sota el guiatge d'aquestes actituds fonamentals: conèixer, entrar humilment, escoltar i oferir. Va concloure amb els bons desitjos, millor dit, expressant la convicció que Càritas Diocesana creixerà en eficàcia a favor dels pobres; en vivència de persones implicades; en obertura, també internacional, davant les necessitats d'altres pobles del món.

Tot seguit es va donar pas al concert dels cors Isquione i Bitxac, amb el seu darrer treball «Deep Peace» (Pau Profunda): un recull de peces de compositors britànics dels segles XX i XXI. Van cantar acompanyats de Bru Corbella al piano, Adrià Pinto al contrabaix i Ricard Parera a la bateria, mentre que l'escenografia comptava amb fotografies de fons de la ribetana Berta Vicente.

Compromesos amb la catequesi

A finals de juny i principis de juliol són clàssiques diverses ofertes formatives per als catequistes, a fi d'actualitzar recursos, enfocaments, donar eines pràctiques, així com per ajudar i donar solidesa a la formació en la fe dels propis catequistes.

- Divendres 30 de juny i dissabte 1 de juliol a la Residència Martí-Codolar de Barcelona, s'esdevenen les XXII Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi, adreçades als responsables de catequesi de les diòcesis amb seu a Catalunya i les Illes. Tota la informació es troba a www.sic-catequesi.cat.

- L'antiga Setmana Catequètica de la Província Eclesiàstica de Barcelona ha canviat el format i enguany es concentra en la matinal del dissabte 8 de juliol, al Seminari Conciliar de Barcelona i en la temàtica «Com animar en la catequesi a viure millor la nostra fe en el dia a dia». Per a més informació catequesi@bisbatsantfeliu.cat.

El diaconat, en auge

El proper diumenge 25 de juny, a les 19 h, a la Parròquia de Sant Joan de Vilanova i la Geltrú, diversos candidats al diaconat permanent donaran un pas més en el seu camí vers l'ordenació:

- Raül Juste i Miguel-Humberto Prada rebran l'admissió a ordes.
- Santiago-Bonifació Collantes, Francisco-José González, Antonio-José Herrera i Felip Solé rebran el ministeri de l'acolitat.

Confiem-los a la pregària de l'Església i donem gràcies a Déu per la seva resposta a la crida.

AGENDA

Ordinació sacerdotal d'un monjo de Montserrat.

Divendres 23 de juny, a les 16.30 h, a la Basílica de Santa Maria de Montserrat, el germà Anton Gordillo, osb, serà ordenat prevere pel cardenal Omella. El nou prevere, que és doctor en Enginyeria industrial, va entrar al noviciat l'any 2008 i l'any 2013 va signar el seu compromís definitiu amb la comunitat benedictina.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 3a set.) [2C 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fundador dels camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, màrtirs; santa Aurora, verge i màrtir.

20. ■ Dimarts [2C 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg. germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. □ Dimecres [2C 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Lluís Gon-

zaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. Lleida: Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe.

22. ■ Dijous [2C 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prev. a Barcelona; sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra.

23. ■ Divendres [2C 11,18.21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sant Zenó,

mr.; sant Josep Cafasso, prevere salesià.

24. □ Dissabte [Is 49,1-6 / SI 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida.

25. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a set.) [Jr 20, 10-13 / SI 68 / Rm 5,12-15 / Mt 10, 26-33]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

Diumenge XI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Prediqueu anunciant que el Regne de Déu és a prop»

El Senyor sap que hi ha moltes persones que desitgen sentir una paraula d'esperança: *Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada...*; per això va escollir els seus apòstols tal com llegim a l'evangeli d'avui. Quina és la seva missió? *Pel camí prediqueu, anunciant que el Regne de Déu és a prop.* Aquesta és la Bona Notícia que han de donar a tothom, que omple d'esperança el cor dels homes: donar a conèixer que Déu és amor i estima tots els homes i dones com a Pare i vol un món de germans per tots nosaltres. I per això diu també als apòstols: *Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis.* És a dir, lluiteu contra tota mena de mal, contra tot allò que és contrari a la felicitat dels homes, contra tot allò que els fa patir. Cal predicar la bona notícia, però cal fer-la també realitat amb la seva actuació. I encara hi ha un altre element important: *No heu pagat res per rebre aquest poder, doneu-lo també sense pagar:* és un signe que el diner no importa, que no és el que cal buscar; que viure en austeritat és també crear un món nou. Quan tots els cristians visquem així podrem dir que es fa realitat el que Déu va dir a Moisès: *Si observeu les condicions de la meva aliança, sereu la meva possessió personal; vosaltres sereu el meu reialme sacerdotal, la meva nació sagrada.* Quan els cristians fem realitat el món nou que Déu vol, llavors podrem dir que som veritablement el poble de Déu; que s'ha realitzat el desig de Déu manifestat a Moisès. No ens ha de ser difícil de fer-ho si recordem el que ens diu sant Pau a la segona lectura: *Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem pecadors.* No ens ha de ser gens difícil predicar un Déu que és amor, que ha donat la vida per nosaltres; que l'únic que ens demana és que sapiguem estimar com Ell. Només amb un amor així, farem realment un món nou, un món de germans amb un únic Pare: el Déu que estima tothom fins i tot els pecadors.

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 19,2-6a)

En aquells dies, els israelites arribaren al desert del Sinaí, i acamparen allà, davant la muntanya. Moisès pujà a la muntanya de Déu. El Senyor el cridà des de la muntanya i li digué: «Parla a la casa de Jacob, comunica això als israelites: Vosaltres heu vist el que he fet als egipcis, i com us he pres sobre les ales igual que una àguila, i us he portat fins a mi. Ara, doncs, si vosaltres m'escolteu i observeu les condicions de la meva aliança, sereu la meva possessió personal, a part de tots els pobles, encara que tota la terra sigui meva. Vosaltres sereu el meu reialme sacerdotal, la meva nació sagrada.»

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és, de bo, el Senyor! / perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,6-11)

Germans, quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honorat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Però després que ell ens ha fet justos per la sang de Crist, amb molta més raó, per Crist, ell ens salvarà de la pena. Perquè si vam ser reconciliats amb Déu al preu de la mort del seu Fill quan érem encara enemics, molt més ara que ja estem reconciliats serem salvats gràcies a la seva vida. Encara més: gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor, que ara ens ha reconciliat, tenim l'honor de gloriarnos en Déu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 9,36-10,8)

En aquells temps, Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n'apiadà, i digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors.» Llavors cridà els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir tota malaltia. Els noms dels dotze apòstols són: primer Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà; Felip i Bartomeu; Tomàs i Mateu, el cobrador d'impostos; Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu; Simó, el zelota, i Judes, l'Iscaiot, que el va traïr. Jesús envià aquests dotze, tot fent-los aquestes recomanacions: «No us encamineu a les terres dels pagans ni entreu a la província dels samaritans. Aneu més aviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel. Pel camí prediqueu, anunciant que el regne de Déu és a prop. Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. No heu pagat res per rebre aquest poder; doneu-lo també sense pagar.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 19,2-6a)

En aquellos días, llegaron los hijos de Israel al desierto del Sinaí y acamparon allí, frente a la montaña. Moisés subió hacia Dios.

El Señor lo llamó desde la montaña, diciendo: «Así dirás a la casa de Jacob, y esto anunciarás a los hijos de Israel: "Vosotros habéis visto lo que he hecho con los egipcios, y cómo os he llevado sobre alas de águila y os he traído a mí. Ahora, pues, si de veras me obedecéis y guardáis mi alianza, vosotros seréis mi propiedad personal entre todos los pueblos, porque mía es toda la tierra. Seréis para mí un reino de sacerdotes y una nación santa"».

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,6-11)

Hermanos: Cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros. ¡Con cuánta más razón, pues, justificados ahora por su sangre, seremos por él salvos del castigo! Si, cuando éramos enemigos, fuimos reconciliados con Dios por la muerte de su Hijo, ¡con cuánta más razón, estando ya reconciliados, seremos salvos por su vida! Y no solo eso, sino que también nos gloriamos en Dios, por nuestro Señor Jesucristo, por quien hemos obtenido ahora la reconciliación.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 9,36-10,8)

En aquel tiempo, al ver Jesús a las muchedumbres, se compadecía de ellas, porque estaban extenuadas y abandonadas, «como ovejas que no tienen pastor». Entonces dice a sus discípulos: «La mies es abundante, pero los trabajadores son pocos; rogado, pues, al Señor de la mies que mande trabajadores a su mies». Llamó a sus doce discípulos, les dio autoridad para expulsar espíritus inmundos y curar toda enfermedad y dolencia. Éstos son los nombres de los doce apóstoles: el primero, Simón, llamado Pedro, y Andrés, su hermano; Santiago, el Zebedeo, y Juan, su hermano; Felipe y Bartolomé, Tomás y Mateo el publicano; Santiago el Alfeo, y Tadeo; Simón el de Caná, y Judas Iscaiot, el que lo entregó. A estos doce los envió Jesús con estas instrucciones: «No vayáis a tierra de paganos ni entréis en las ciudades de Samaría, sino id a las ovejas descarriadas de Israel. Id y proclamad que ha llegado el reino de los cielos. Curad enfermos, resucitad muertos, limpiad leprosos, arrojad demonios. Gratis habéis recibido, dad gratis».